

Likkutei Sichos

Volume 16 | Yisro | Sichah 1

Reaching Beyond

Translated by Rabbi Eliezer Zalmanov
Edited by Rabbi Y. Eliezer Danzinger and Rabbi Eliezer Robbins

A note on the translation: Rounded parentheses and square brackets reflect their use in the original *sichah*; squiggly brackets are interpolations of the translator or editor. The footnotes in squiggly brackets in this translation are those of the translators or editors, and do not correspond to the footnotes in the original. Great effort has been made to ensure the accuracy of the translation, while at the same time striving for readability. However, the translation carries no official authority. As in all translations, the possibility of inadvertent errors exists. **Your feedback is needed** — please send all comments to: info@projectlikkuteisichos.org

תרגום חופשי ללשון הקודש * כל הזכירות שמורות לקה"ת

1.

WHAT'S NEWS?

Our Sages¹ pose a question on the verse:² “Yisro... priest of Midian, heard...”: “What news did he hear that caused him to come?” In response, they offer several opinions: One opinion is that “he heard about the war with Amalek, and he came”; another opinion is that “he heard about the Giving of the Torah {*Matan Torah*}, and he came”; and a third opinion is that “he heard about the Splitting of the Sea, and he came.”

A well-known difficulty has been raised regarding this teaching: Why do our Sages ask, “**What** news did he hear” and then seek an answer to this question, when the Torah itself continues (that he heard about) “all that Hashem had done³ for Moshe and for Israel His people, that Hashem had taken Israel out of Egypt”⁴?

Additionally, the Sages’ answer — that Yisro heard about the “war with Amalek” or about “*Matan Torah*,” etc. — seems to contradict what the Torah says: Yisro heard “**all** that Hashem had done... that Hashem had taken Israel out...” {and not about individual events}.

א. על הפסוק “וישמע יתרו כהן מדין גור” שאלו חז”ל: “מה שמועה שמע ובא”, ומצינו בדברייהם כמה דעות במענה לשאלה זו: לדעה אחת “מלחמת עמלק שמע ובא”, לדעה שני’ “מ”ת שמע ובא” ולדעה שלישית “קריעת ים סוף שמע ובא”.

וידועה הקושיא בזה: מה פשר השאלה מעיקרא “מה שמועה שמע”, עד שהוצרכו חז”ל לחפש הסבר וביאור לדבר, בשעה שהכתוב עצמו ממשיך (ששמע) “את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה’ את ישראל ממצרים?”

יתירה מזו: המענה בדברי חז”ל, שיתרו שמע “מלחמת עמלק” או “מ”ת” וכו’, מוקשה לכאורה מהמפורש בכתוב ששמע “את כל אשר עשה גור” כי הוציא גור”.

¹ *Mechilta* on *Shemos* 18:1; *Zevachim* 116a; *Jerusalem Talmud*, “*Megillah*,” ch. 1, par. 11.
² *Shemos* 18:1.

³ Rashi comments: “Regarding the descent of the manna, the well, and Amalek.”

⁴ Rashi comments: “This was the greatest of them all.”

An even greater difficulty is that Rashi — who primarily explains the plain meaning {*pshat*}⁵ of the verse: a) raises the same question in his commentary on this verse; and, b) in his answer, combines **two** (of the three) opinions: “The Splitting of the Sea and the war with Amalek.”

As such, we must say that the intention of the Sages and Rashi, with their question and answers, is to resolve a particular issue in understanding this verse needing clarification that is not understood from the subsequent words, “all that Hashem had done...” We must, then, clarify: What is unclear in the *pshat* of these verses?

We must also clarify: The name Yisro (one of his seven names)⁶ was added when he converted: “When he converted and fulfilled the *mitzvos*, a letter was added to his name.”⁷ So why does the Torah refer to him by this name (“**Yisro** heard”), if at the time, prior to converting, he was still the “priest of Midian” ?

וביותר קשה, שאף רש"י – המפרש לכל לראש לפי פשוטו של מקרא – (א) הביא פאן, בפירושו עה"פ, שאלה זו; (ב) ובתירוצו חיבר ב' (מתוך ג') הדעות: "קריעת ים סוף ומלקמת עמלק".

ועכצ"ל, שפונת חז"ל ורש"י, בשאלתם ובתשובותיהם, ליישב ענין מסויים בתוכן הכתוב שדורש ביאור, ואשר אינו מבוואר ע"י המשך הכתוב "את כל אשר עשה וגו'". וצריך להבין: מה אינו מובן בפשט הכתובים פאן?

עוד צריך להבין: השם יתרו (אחד משבעת השמות) נוסף לו כשנתגייר – "כשנתגייר וקיים המצוות הוסיפו לו אות אחת על שמו" – וא"כ כיצד מכנהו פאן הכתוב בשם זה ("וישמע יתרו"), כאשר מדובר על הזמן שבו קי' עדיין "פנה מדן" – בטרם נתגייר?

⁵ {Rashi states in his commentary to *Bereishis* 3:8: “I have come only to explain the plain meaning of the Torah.” Though there are many levels and depths of interpretation on the Torah, Rashi adopts a straightforward approach.}

⁶ *Mechilta* and Rashi’s commentary on this verse; Rashi’s commentary on *Shemos* 4:18; *Shemos Rabbah*, ch. 27, par. 8; *Midrash Tanchuma*, “Yisro,” par. 4.

⁷ Rashi’s commentary on this verse. {His former name, "יתרו" was changed to "ישראל".}

2.

HALACHAH — HASHEM'S PERSONAL SPACE

To clarify these issues we need to preface by explaining remarks made by Rambam in his *Commentary on Mishnah*⁸ that are quite perplexing at first glance.

Rambam quotes the following teaching of our Sages:⁹ “(Since the day the *Beis Hamikdash* was destroyed) Hashem has nothing in His world other than the four cubits¹⁰ of *halachah*.” Rambam then says that understood superficially, this statement “can seem to be quite distant from the truth.” Is the ultimate purpose {of Creation} the “four cubits of *halachah*,” and everything else “discarded” (“thrown behind His back”)?

Rambam elucidates that the purpose of everything in the world is {for the sake of} man. In turn, man’s purpose is to grow and reach a state of perfection in “wisdom and action.” Meaning, a person should toil in his study of wisdom and understanding until achieving his ultimate goal: “Divine wisdom” — “envisioning for himself Hashem’s unity.” All other wisdoms only prepare for his eventual acquisition of Divine knowledge. And “action” means that he should not immerse himself in pleasure

ב. ולהבין כ"ז יש להקדים ביאור בדברי הרמב"ם בפירוש המשניות, התמוהים מאד בהשקפה ראשונה.

בדבריו הביא הרמב"ם את מאמר חז"ל “(מיום שחרב ביהמ"ק) אין (לו) להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד”, וכתב, שבלמוד מאמר רז"ל כפשוטו “תמצאנו רחוק מאד מן האמת”: וכי “ד' אמות של הלכה” הן התכלית הגמור, וכל דבר אחר “מושלקת אחר גריו?”

וביאר באריכות, שתכלית כל עניני העולם היא האדם, ותכלית האדם היא להגיע למדרגת איש השלם, ושלימותו תלויה ב”החכמה והמעשה”. היינו, שיתעלה בחכמה ובהשגה עד התכלית: “החכמה האלקית” — “לצייר לנפשו אהדות הקב"ה”, ושאר כל החכמות אינן אלא הקנה כדי לבוא אח"כ לידיעה אלקית; ו”המעשה” — שלא להיות שטוף בתענוגים — סור מרע, ותיקון המדות וכו' שתהיינה כדבעי למהוי ועשה טוב.

⁸ From his introduction to his *Commentary on Mishnah*, s.v. “*Acharei Chein*.”

⁹ *Berachos* 8a.

¹⁰ {A linear measure. Opinions regarding its modern equivalent range between 18 and 22.9 inches.}

seeking — he should avoid evil and refine his character, etc., so that his conduct is proper and he does good.

Following this lengthy explanation, Rambam concludes that when we study and contemplate the teachings of our Sages regarding the above two areas — “wisdom and action” — we will ascertain the truth of the statement that “Hashem has nothing in His world other than the four cubits of *halachah*.”

We need to clarify:

a) How is this consummate idea of the “four cubits of *halachah*” actualized through these two areas of “wisdom and action”? The relationship between “*halachah*” and “action” is obvious, since the purpose of *halachah* is to know “what should be done” and “what should not be done.” And, “Torah study is great because it leads to action.”¹¹ But how does “wisdom” — the awareness of “Hashem’s unity” — relate to *halachah*?

b) Even if we were to discover that the word “*halachah*” could allude to, and be interpreted as, “wisdom,” we would still need clarification: The word “*halachah*” is mentioned many times throughout the *Talmud*, where it is defined literally as a law teaching us proper conduct according to

ולאחר אריכות הביאור בכל זה, סיים הרמב"ם, שְׁבִשְׁעָה שְׁנֵתְבוּנָן וְנִלְמַד מִדְּבָרֵי חַז"ל אֶת שְׁנֵי הָעֲנִינִים הַנִּזְכָּרִים, "חֻקְמָה וּמַעֲשֵׂה", אֲזִי נִדַע אֶת צְדָקַת מַאֲמָרָם "אֵין לוֹ לְהַקְב"ה בְּעוֹלָמוֹ אֶלָּא אַרְבַּע אַמּוֹת שֶׁל הַלְכָּה".

וְצָרִיךְ לְהַבִּין:

א) כִּיצַד מִתְבְּאָרֶת הַמַּעֲלָה הַמְיֻחָדֶת ד' אַמּוֹת שֶׁל הַלְכָּה "ע"י שְׁנֵי הָעֲנִינִים "חֻקְמָה וּמַעֲשֵׂה"? הַקָּשֶׁר בֵּין "הַלְכָּה" ל"מַעֲשֵׂה" מוּבָן, מִפְּנֵי שְׁתוּכָנָה שֶׁל הַלְכָּה הוּא לִידַע "אֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן" וְאֵלֶּה "אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂנָה", וְ"תִלְמוּד גָּדוֹל שֶׁהַתִּלְמוּד מִבִּיא לִידֵי מַעֲשֵׂה"; אֲבָל אִיזוֹ שְׂיִכּוּת יֵשׁ בֵּין עֲנִינֵי הַחֻקְמָה – עַד יִדְעַת "אַחֲדוּת הַקְב"ה" – לְעֲנִין הַהַלְכָּה?

ב) וְאֶפִּילוֹ אִם נִמְצָא רִמּוֹז וְאוֹפֵן לְפָרֵשׁ שְׂתִיבַת "הַלְכָּה" כּוֹלֵלֶת גַּם מִשְׁמַעוֹת שֶׁל "חֻקְמָה", עֲדִיין אֵינוֹ מוּבָן: תִּיבַת "הַלְכָּה" מוֹזְכֶּרֶת רִיבּוּי פְּעָמִים בַּש"ס וּמִתְפָּרֶשֶׁת כְּפִשׁוּטָה – דִּין וְהוֹרָאָה כִּיצַד יֵשׁ לְהַתְנַהֵג ע"פ תוֹרָה – וּפִירוּשׁ זֶה ד' הַלְכָּה" נוֹגַע גַּם לְדִינָא (ד' אֶל יִפְטוּר אָדָם מִחֻבְרֵירוֹ

¹¹ *Kiddushin* 40b.

Torah. This definition of “*halachah*” also has practical implications (for example, the ruling that¹² “a person should take leave of his fellow only after discussing a matter of *halachah*,”¹³ and other similar laws). As such, on what basis does this teaching of our Sages understand the word “*halachah*” differently than it is understood everywhere else?

אֵלָא מִתּוֹךְ דְּבַר הַלְכָהּ, וְכִיּוּ"ב).
וְאִם כֵּן, מִנָּא תִּימָרָא דְבִמְאָמְרֵי רַז"ל
זֶה מְשַׁמְעוֹת תִּיבַת "הַלְכָהּ" שׁוֹנֵה
מִבְּכָל מְקוּמָם?

3.

FILLING IN FOR THE *BEIS HAMIKDASH*

A possible explanation: Rambam associates the concept of “four cubits of *halachah*” **here** with *understanding G-dliness* based on the opening of our Sages’ statement: “Since the day the *Beis Hamikdash*¹⁴ was destroyed.” This statement implies that the “four cubits of *halachah*” takes the place of the attainments and influence of the *Beis Hamikdash*.

ג. לְכַאוּרָה הִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר,
שֶׁהִכְרַחוּ שֶׁל הֶרֶמְב"ם לְקִשְׁר "ד'
אֲמוֹת שֶׁל הַלְכָהּ" הָאֲמוּרוֹת כָּאֵן עִם
חֻכְמַת יְדִיעַת אֱלֻקוֹת הוּא מִהֲתַחֲלַת
מְאָמְרֵי רַז"ל "מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּיהֶמ"ק",
הֵינּוּ, שֶׁהִד' אֲמוֹת שֶׁל הַלְכָהּ
מְמַלְאוֹת אֶת מְקוּמָם פְּעוּלַת וְהַשְׁפַּעַת
בֵּיהֶמ"ק –

Within the outer precincts of the *Beis Hamikdash*, the Chamber of Hewn Stone was the seat of the High Court, which served as the primary source of the Oral Torah and *halachah*. At the same time, within the *innermost chamber*, the Holy of Holies, was the ark, which held the Tablets (and a Torah

וּמֵאַחַר שֶׁבִּבְיַהֲמ"ק בַּחוּץ, בְּלִשְׁכַּת
הַגְּזִית, שְׁכֵן הַב"ד הַגְּדוֹל – עֵיקַר
תּוֹשֵׁבֵע"פ וְהַלְכָהּ; וְכֵן בְּשַׁעַר הַיּוֹ
טְמוּנִים שָׁם – אֲמָנָם לְפָנֵי וְלְפָנֵים,
בְּאֵרוֹן שֶׁבְקֵדָה"ק – הַלּוּחוֹת (וְסִפְר
תּוֹרָה), שֶׁכֵּל זֶה מוֹרָה עַל בְּחִינַת
פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְרִזִּין דְּאוּרֵיִתָּא –

¹² *Berachos* 31a.

¹³ {When parting ways, their final conversation should be in matters of *halachah*, so the correct

definition of “*halachah*” is required in order to properly fulfill this rule.}

¹⁴ {i.e., the Holy Temple.}

scroll), alluding to the innermost part of Torah and secrets of Torah.

From here we learn that the “four cubits of *halachah*,” which takes the place the *Beis Hamikdash* (after its destruction), applies not only to the practical areas of *halachah*, but also to the secrets of Torah, i.e., the study and knowledge of the Creator’s unity.

But this only answers the second question — how we know that **in this context**, “*halachah*” also refers to the knowledge of Hashem, etc. But we still have not clarified why our Sages use the word “*halachah*” here, when it is defined differently everywhere else. Also, in general {we must clarify}: How is the entire subject matter discussed above alluded to by the phrase, “four cubits of *halachah*”?

4.

TO KNOW IS TO OBSERVE

The key to clarifying these issues: **Plainly**, the *mitzvos* of {knowledge of} Hashem’s unity and loving Hashem, and the like, are also *halachos* (including many specific *halachic* details). As Rambam highlights in the beginning of *Mishneh Torah* — which is expressly a book of *halachah* and halachic rulings — these *mitzvos* are the **fundamentals** of Torah, and they consist of “**knowing** (by means of

מוֹבֵן מִזֶּה, שֶׁה־ד' אֲמוֹת שֶׁל הַלְכָה
הַמְּמַלְאוֹת אֶת מְקוֹם הַבֵּיהַמ־ק
(לְאַחַר חוֹרְבָנוּ) אֵין מִשְׁמָעוֹן רַק
הַלְכוֹת בְּנוֹגְעֵ לְמַעֲשֵׂה, אֶלֶּא גַם רְזִין
דְּאוֹרְיִיתָא, דְּהֵיִינוּ הַחֲכָמָה וְהַדְּעַת
בְּאַחֲדוּת הַבוֹרָא.

אֶלֶּא שַׁעֲפ״ז מְתוֹרְצַת רַק הַשְּׂאֵלָה
הַשְּׁנִי – מִנְּל״שׁ הַלְכָה״ כָּאֵין
פִּירוּשָׁה גַם יְדִיעַת אֱלֻקוֹת כו'. אִךְ
עֲדִיין אֵינוּ מוֹבֵן לְמָה לָּהֶם לְחֲכָמִים
לְנִקּוּט כָּאֵין לְשׁוֹן הַלְכָה, שֶׁבְּכָל מְקוֹם
מִשְׁמָעָה שׁוֹנָה? וּבְכָלֵל: הֵיכֵן כָּל
הַתּוֹכֵן הָאֲמוֹר מְרוּמָז בְּעֵינֵין ד' אֲמוֹת
שֶׁל הַלְכָה״?

ד. נְקוּדַת בִּיאור הָעֵינֵין: בְּפִשְׁטוּת –
גַם הַמְצֻוֹת דְּאַחֲדוּת הַשֵּׁם, אֲהַבַת
הַשֵּׁם וכו', הֵרִי הֵן הַלְכוֹת (וּבְהֵן כְּמָה
וּכְמָה הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת). וְהַרְמַב״ם אִךְ
מְדַגֵּישׁ בְּתַחֲלִילַת סְפָרוֹ, שֶׁהוּא סְפָר
הַלְכוֹת וּפְסָקֵי דִינִים דְּרוֹקָא – שֶׁמְצֻוֹת
אֵלוֹ הֵן יְסוּדֵי הַתּוֹרָה, וְתוֹכְנֵן ״לִידַע
(יְדִיעָה הַבָּאָה ע״י ״חֲכָמַת אֱלֻקִּית״)
שֵׁישׁ שֵׁם מְצוּי כו״ וְ״אֱלוֹקָה זֶה
אֲחָד״ (אַחֲדוּת הַשֵּׁם) וכו'.

studying “G-dly wisdom”) that there is a Primary Being...” and that “this G-d is One” (Hashem’s unity), etc.

Even the first *halachah* a child observes daily entails the obligation to recite, “*Modeh ani lefanecha Melech...*” {I offer thanks to You, living and eternal King...}, the {morning} blessings, **etc.**

Since “**all** of your actions should be for the sake of Heaven,” “even while you sleep...,” as Rambam elaborates in *Hilchos De’os*,¹⁵ and a person’s {personal} space is four cubits — as we will elaborate soon — “*halachah*” must also be {framed in terms of} “four cubits.”

The 613 *mitzvos*, especially the *mitzvah* that “all of a person’s actions must be done for the sake of Heaven,” were given at *Matan Torah* and apply from that time onward. Meaning, until then, even during the “times of Shem and Ever,” none of them were in force, as Rambam says there.

5.

A PERSON’S EXTENDED PERSONAL SPACE

A (deeper) explanation: Regarding various issues {in Jewish law}, every person has his designated “four cubits,” as derived from the verse,¹⁶ “Let each person remain in

עד שאפילו בנוגע לקטן הנזה ההלכה הראשונה דידי' בתחילת היום היא לומר "מודה אני לפניך מלך כו", ברכות וכו' –

וכיון ש"כל מצויך יהיו לשם שמים", ו"אפילו בשעה שהוא ישן וכו'" – כפי שמאריך בהל' דעות, ומקומו של אדם הוא ד' אמות – כדלקמן בארוכה – הרי שגם "הלכה" צ"ל "ד' אמות".

תרי"ג מצות, ובפרט – הציווי "כל מצויך יהיו לשם שמים", הרי נתנו ממתן תורה ואילך – ומוכן שערך אז, כולל גם "בימי שם ועבר", אין כל זה שייך, כפי שכתב שם הרמב"ם.

ה. ונהיאר בזה (בפנימיות): מצוינו בנוגע לכמה ענינים, שלכל אדם נתנו ארבע אמות, כדילפינן ממה שכתוב "שבו איש תחתיו" – ושיעור זה נקרא "מקומו של אדם".

¹⁵ *Mishneh Torah*, “*Hilchos De’os*,” ch. 3.

¹⁶ *Shemos* 16:29 {referring to the laws of Shabbos and traveling beyond city limits}.

his place.” This area is known as “a person’s {personal} space.”

Among the reasons for this {designation of four cubits per person}, the *Gemara*¹⁷ explains, is that a typical man is three cubits tall, and one cubit is added so that he can extend his arms above his head.¹⁸

This seemingly requires clarification: Since three cubits is enough space for a person’s body, including his arms (in their **usual** position), why would his “space” always be considered to be four cubits because of the rare occasion that he lifts his hands above his head, an unusual scenario in which he occupies more space than normal?

6.

REACHING BEYOND YOUR PERSONAL SPACE

To explain: Hashem created a perfect world; *the world was created complete*.¹⁹ Nevertheless, our Sages state that the reason “Hashem created” was “to do” — i.e., to repair. The purpose of Creation is for

וְאִתָּא בְּגִמְרָא שְׁא' הִטְעָמִים לְזָה, לְפִי שְׁשִׁיעוֹר גּוּפוֹ שֶׁל אָדָם הוּא שְׁלֹשׁ אַמּוֹת, וְאַמָּה נּוֹסֶפֶת כְּדֵי שְׁיֻכַּל לְהָרִים יָדָיו מֵעַל לְרֹאשׁוֹ.

וְלִכְאוּרָה צָרִיךְ בִּיאוֹר בְּזָה: כִּי־נֶחָרַץ שְׁלִגוֹף — וּבְכֻלָּל זֶה גַם הַיְדֵי־יָמִים (בְּמִצְבַּ הַרְגִיל) — דֵּי בְּשֵׁלֶשׁ אַמּוֹת, קָשָׁה, וְכִי מֵאַחַר שֶׁלְּפַעֲמִים, בְּמִצְבַּ בְּלִתֵּי רְגִיל כָּלֵל, אָדָם מְרִים אֶת יָדָיו מֵעַל לְרֹאשׁוֹ וְתוֹפֵס אֲזִי יוֹתֵר מִקּוֹם מִן הַרְגִיל, יֵשׁ לְהַחֲשִׁיב אֶת “מְקוֹמוֹ” לְעוֹלָם כְּשִׁיעוֹר ד' אַמּוֹת?

ו. וְהַעֲנִין בְּזָה: הָעוֹלָם נִבְרָא ע"י הַקַּב"ה בְּאוֹפֵן שֶׁל שְׁלִימוּת, עוֹלָם עַל מִלּוּאוֹ נִבְרָא; וּמ"מ אָמְרוּ רז"ל שְׁמָה שֶׁ"בְּרָא אֱלֹקִים" הוּא "לְעֵשׂוֹת" — לְתַקֵּן: תְּכֻלִּית הַבְּרִיאָה הִיא, שֶׁהָאָדָם יַפְעֵל וְיַחַדֵּשׁ בָּהּ יוֹתֵר מִמֶּה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ מִצֵּד עֲצָמָה,

¹⁷ *Eruvin* 58a.

¹⁸ In *Eruvin* 58a, Rabbi Yehudah maintains that “A person’s body measures three cubits, and an additional cubit is needed in order to allow him to pick up an object from under his feet and place it under his **head**,” while Rabbi Meir maintains that “an additional cubit is needed in order to allow him to spread out his hands and feet.”

Tosefta (*Eruvin* ch. 3, par. 10) says that a person’s full height with his hands extended comes to four cubits. In any case, a person does not measure four cubits tall to the top of his head; his hands must necessarily be included.

¹⁹ {Paraphrasing} *Bereishis Rabbah*, ch. 14, par. 7.

mankind to affect the world by improving on its original state.

Even in *Gan Eden*, prior to the Sin (of the Tree of Knowledge), which represented the greatest level of perfection within Creation, Adam still had to “**work it** and guard it.”²⁰

Just as this {obligation to improve} applies to Creation in general, it also applies to people.

This is also expressed in a person’s physical space, in the (deeper) definition of above-mentioned “four cubits”: A person (his head, torso, and legs) naturally take up three cubits (these three cubits correspond (and allude) to the three general levels of *head, torso, and legs*). Naturally, the head — as indicated by its name — is a person’s tallest part and {houses his} highest faculties; beneath it is the torso; and at the lowest level are the legs. This means that naturally, the hands, as they are on either side of the torso, are **lower** than the head.

The aim of a person’s *avodah*²¹ is to elevate himself beyond his natural condition (three cubits), even beyond the highest of his natural faculties — his head, the seat of his intellect. Meaning, his understanding and comprehension should (not remain limited by his “head” and

— אפילו בג"ע ועוד לפני החטא (דעץ הדעת), שזוהי השלימות הכי נעלית בבריאה, הי' דרוש שיתקיים "לעבדה ולשמרה" — ע"י אדם הראשון.

וכשם שפקד הוא לגבי כללות הבריאה, כן הוא גם בנוגע לאדם.

ודבר זה בא לידי ביטוי גם במקומו הגשמי, בענין (הפנימי) ד"ד' אמות הנ"ל: האדם (ראשו, גופו ורגליו) מצד בריאתו תופס ג' אמות (שהן כנגד (ורומזות ל)ג' המדרגות הפלליות דראש, גוף, רגל); ומצד הבריאה הנה הראש — פשמו — הוא המקום והמדרגה העליונים ביותר שבאדם; למטה מזה הגוף, והמקום והדרגא התחתונים ביותר הן הרגליים. ונמצא שמצד הבריאה הידים, משני צדי הגוף, הן למטה מהראש.

ומהות עבודת האדם היא — להתרומם למעלה מן הדרגא (של הג' אמות) שמצד הבריאה, למעלה גם מהמדרגה העליונה ביותר בה, שזוהי הראש, מקום השכל; דהיינו, להגיע לידי כף שבהבנתו והשגתו (לא ישאר בנגר והגבלה של "ראשו"

²⁰ Bereishis 2:15.

²¹ {Divine service.}

intellect, but should) be immersed in areas more sublime than those of his “head” alone.

מדריגה, אלא) יהי' שקוע בענינים
שלמעלה מ"ראשו" מצ"ע.

This elevation relates specifically to “his hands,” which are emblematic of action. As our Sages state,²² through giving *tzedakah*, a person’s brain and heart become refined a thousand times over. Meaning, achieving exalted levels of comprehension, beyond even one’s intellect (its created condition), also depends on practical “**action**.” Put differently, (conversely), whatever heights a person reaches must influence and effect practical change.

והתרוממות זו קשורה ורקא
ב"ידיו", הרומזות לבחינת המעשה,
וע"ד מאמר רז"ל שעי צדקה –
נעשים מוחו ולבו זפים אף פעמים
ככה. והינו שגם עלייתו בפחות
הנעלים דהשגה, ואף העלאתם מעל
לשכלו (כפי שהוא מצד הבריאה),
קשורים ב"מעשה" בפועל. בסגנון
אחר (ולאידך גיסא): כל העילויים
שאליהם מתרומם האדם צריכים
להשפיע ולפעול שינוי גם במעשה
בפועל.

To accomplish these dual objectives of “wisdom and action,” a person was allotted “**four** cubits” of space (more than the three cubits with which he was created).

ועבור ב' ענינים אלו, "החכמה
והמעשה", ניתן לו מקום "ד' אמות"
(יותר מהג' אמות שמצד הבריאה).

7.

RAISING TORAH'S HANDS

Just as this {task of making improvements} applies to the Creation of the world, in general, and of mankind, {in particular}, it also applies to Torah [since everything relating to the world and mankind is derived from Torah]:²³

ז. וכשם שכן הוא בבריאת כללות
העולם והאדם, כך יובן גם בשייכות
לתורה [שהרי כל עניני העולם
והאדם נמשכים מהתורה]:

²² *Torah Or*, beg., elucidated in *Or HaTorah*,
“*Bamidbar*,” p. 962 ff.

²³ See beg. of *Berishis Rabbah*.

Torah is a “triple light,”²⁴ divided into three categories: The general sections of *Torah*, *Neviim*, and *Kesuvim* [reflecting how the source and reason behind all of Creation is divided into three grades and divisions, as known].

הַתּוֹרָה הַיּוֹרֵד אֶרֶץ מִצְרָיִם, הַיּוֹרֵד
שְׁנַיִם לָקֶטֶת לֵג, בְּחִינּוֹת, וּבְכָל־לֵוִית זֹהִי
הַחֲלוּקָה דְּתוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים
[וְזֶהוּ הַמְקוֹר וְהַסִּיּבָה לְכָךְ שֶׁכָּל
הַבְּרִיאָה נִחְלָקֶת לֵג, דְּרָגוֹת
וְחִילוּקִים, כְּפִדּוּעַ].

Through the *avodah* of *teshuvah*, which {essentially} is beyond the limits of Creation, the Jewish people contributed a fourth level to Torah, a “double salvation” within Torah, added through the giving of the second set of tablets.²⁵

וְעַיִן עֲבוּדַת הַתְּשׁוּבָה, שְׁלֵמַעְלָה
מִגְדֵּר הַבְּרִיאָה, פָּעֵלוּ בְּנִי שְׁתַּתּוֹסֵף
בְּתוֹרָה גַּם הַמְדַרְיָגָה הַרְבִּיעִית,
“כְּפָלִים לְתוֹשָׁעִי” שְׁבַתּוֹרָה, שְׁנוֹסְפָה
עַיִן הַלּוֹחֹת הַשְּׁנִיּוֹת.

More specifically, this {supplementation by the Jewish people} applies to all areas of Torah: There are “three cubits” (three levels) of Torah {interpretation} as Torah is found within the boundaries of creation — i.e., *peshat*,²⁶ *remez*,²⁷ and *derush*,²⁸ comprising the *body* of Torah.²⁹ But the goal of a person’s Torah learning is that through his diligence, “four cubits” should be attained. The fourth “cubit” and level of Torah {interpretation}, which is higher than the stature of the *body* of Torah is the aspect of *sod*³⁰ within Torah, “the *soul* of Torah.”³¹ This is the level that

וּבְכַרְטוּיּוֹת כֵּן הַדְּבָר בְּכָל חֵלְקֵי
הַתּוֹרָה: יִשְׁנֶן “ג’ אַמּוֹת” (ג’
מְדַרְיָגוֹת) בְּתוֹרָה כְּפִי שֶׁהִיא בְּגֵדֵר
הַבְּרִיאָה, וְהֵן – פֶּשֶׁט רְמֵז דְּרוּשׁ,
שֶׁזֶהוּ גוּף הַתּוֹרָה; אֲמָנָם הַתְּכַלִּית
הִיא שֶׁהָאָדָם יִגִּיעַ עַיִן יִגִּיעַתוֹ לְ“ד’
אַמּוֹת” – כּוֹלֵל הַ“אַמָּה” וְהַמְדַרְיָגָה
הַרְבִּיעִית שְׁבַתּוֹרָה, שְׁלֵמַעְלָה
מִהַצִּיּוֹר קוּמָה דְּגוּף הַתּוֹרָה – וְהִיא
בְּחִינַת הַסּוּד שְׁבַתּוֹרָה, “נִשְׁמָתָא
דְּאוּרִיַּתָא”. דְּרָגָא זֶה שְׁבַתּוֹרָה מְכוּנָה
בְּדַבְרֵי הַרְמַבַּם (שָׁם) “נִכְבָּד
שְׁבַמוֹשְׁכָלוֹת”, שְׁעִי”ז מִגִּיעַ הָאָדָם
אֶל הַתְּכַלִּית – “לְצִיּוֹר לְנַפְשׁוֹ אַחֲדוֹת
הַקַּב”ה.”

²⁴ See *Shabbos* 88a; *Zohar*, vol. 3, p. 246a.

²⁵ *Shemos Rabbah*, ch. 46, par. 1 (end); ch. 47, par. 7. {The second set of tablets was given after the first set was broken due to the sin of the Golden Calf, which was followed by repentance and atonement.}

²⁶ {The plain, straightforward meaning of the text.}

²⁷ {*Remez* is a methodology of exegesis based on hints and allusions in the text, often based on the numerical value of letters.}

²⁸ {*Derush* is more analytical than *pshat*. It is an exegetical method of commentary in which the words of a verse are used as a platform to express an extrinsic idea.}

²⁹ *Zohar*, vol. 3, p. 152b.

³⁰ {The deeper, esoteric level of Torah.}

³¹ *Zohar*, vol. 3, p. 152b.

Rambam calls (ibid.), “the most sublime of concepts,” since it enables a person to reach the objective — “to picture to his soul Hashem’s {unique} Oneness.”

But still {despite the fourth level being more esoteric}, all four cubits of Torah are called, “four cubits of *halachah*” [similar to the above discussion about a person’s four cubits, so called for his ability to lift **his hands** above the head]. Because we are only certain that we have {truly} attained the fourth “cubit” — the esoteric part of Torah — when even the aspect of Torah that is beyond nature descends to bind itself with *halachah*, meaning (simply), in a practical ruling.

In fact, specifically because this fourth aspect, the *soul* of Torah, is beyond the confines of Creation, it is more important for it to find expression in *halachah*, influencing also our actions.

8.

RAISING THE HANDS OF THE *BEIS HAMIKDASH*

On this basis we can also understand why {the idea of} *the four cubits of halachah* is associated with “the day the *Beis Hamikdash* was destroyed”:

Although no place is devoid of Hashem, and the entire earth is filled with

ואעפ"כ נקראות הד' אמות שבתורה "ד' אמות של הלכה" [ובדוגמת המבואר לעיל בנוגע לד' אמות של האדם, שזהו מצד הגבהת הידים למעלה מהראש], שהרי, אימתי יש בדינו הוכחה שהאדם הגיע גם אל ה"אמה" הרביעית, סוד שבתורה — בשעה שגם בחי' התורה שלמעלה מגדר הבריאה יורדת למטה ומתקשרת להלכה, דהיינו (כפשוטו) לדין בנוגע לפועל;

ואדרבה: כיון שבחי' רביעית זו, נשמטת דאורייתא, היא למעלה מגדר הבריאה — הרי דוקא משום כך נוגע הדבר עוד יותר שתבוא לידי הלכה, שתפעל גם על המעשה.

ח. לפי זה יובן גם הקשר בין ד' אמות של הלכה ל"מיום שחרב ביהמ"ק":

הקב"ה לית אתר פנוי מיני' ומלא כל הארץ כבודו, ומ"מ הנה גילוי והשראת השכינה היו דוקא בביהמ"ק, ומשם נמשך לכל העולם

His glory, still, the *Shechinah*³² was revealed and dwelled specifically in the *Beis Hamikdash*.³³ From there, it was diffused throughout the entire world. The *Beis Hamikdash* was divided into three general sections:³⁴ the Courtyard; the *Ohel Moed* {the “Tent of Meeting”}, i.e., the Sanctuary; and the Holy of Holies. Although the *Shechinah* was manifest in the entire *Beis Hamikdash*, it was primarily manifest in the Holy of Holies; and within the Holy of Holies itself, it was manifest through the Ark.

For this reason, the Ark was considered to be a fourth level, although it was situated in the *Kodesh Hakodashim* (the third level), because through the Ark, the {esoteric} aspect of Torah beyond the limits of Creation was revealed. {This level that transcended the limits of Creation was expressed in} the “Ark’s {physical} space was not {measurable when taking} the measurement {of the Holy of Holies}.”³⁵ This served as an open manifestation of “Hashem’s unity.”³⁶

Despite this {fourth level being associated with Torah — “wisdom”}, even

פולו. בביהמ"ק בכללות היו ג' דיורין: חצר אהל מועד, אהל מועד והגם שהשראת השכינה היתה בכל ביהמ"ק, הנה עיקר השראה ה' בקדש הקדשים, ובקדש הקדשים גופא ה' זה ע"י הארון.

ומטעם זה נמנה הארון כמדרגה רביעית, הגם שעמד בקדה"ק (מדרגה הג'), פי ע"י הארון נתגלתה בחינת התורה כפי שהיא למעלה מגדר הבריאה — "מקום הארון" כפי ש"אינו מן המדה" — ובזה נראתה "אחדות הקב"ה" בגילוי.

ועם כל זה, הרי גם מדרגה זו הנעלית ביותר היתה קשורה

³² {Hashem’s Presence.}

³³ See *Tanya*, ch. 51 ff.; the Alter Rebbe’s *Siddur*, p. 98d.

³⁴ {Each physical section possessed its own distinct “level” of the *Shechinah*’s indwelling, as will be elucidated.}

³⁵ *Yoma* 21a; *Bava Basra* 99b. See *Yoma* loc. cit., which explains that this miracle was categorically different from the other ten miracles that

occurred in the Temple. {The Holy of Holies was 10 cubits wide, and the Ark, which stood in the center of the Holy of Holies, had a length of 2.5 cubits. Yet, when measuring from the sides of the Ark to the wall, one would find five cubits on each side. Thus, the physical space itself sustained a supranatural existence.}

³⁶ See *Hemshech* 5666, p. 227 ff.

this most sublime level was associated with “action”: Consider that the *Beis Hamikdash* and all its utensils were the handiwork of people. Additionally, the service of the *kohanim* within the *Beis Hamikdash* itself, including the {service associated with} Ark inside the *Kodesh Hakodashim* — the blood sprinklings on *Yom Kippur* — were actions performed by people.³⁷

ב"מעשה": נוסף על כך שבנין ביהמ"ק וכליו ה' ע"י מעשה ידי אדם, הנה כך ה' גם בסדר העבודות של הכהנים בביהמ"ק גופא, עד לארון שבקדש הקדשים – ההזיות ביוהכ"פ.

9.

BRINGING TORAH DOWN

In general terms, this {esoteric} addition to Torah was attained with the second tablets, given as a result of the Jews first repenting {for their sin of the Golden Calf} [and similarly, by toiling,³⁸ “diligently analyzing words of wisdom, anxious to fully understand the words,” by which every Jew can reach the concealed essence of Torah].

ט. אע"פ שהוספה בתורה נתחדשה בכללות בלוחות השניות, ע"י הקדמת עבודת התשובה דבנ"י [ויכמו כן ע"י גיעה "דדחקין למלה דחכמתא ודייקין לה ומחכאן לה למנדע פריא דמלה", יכול כל אהד מישראל להגיע עד להעלם העצמי דתורה],

The same can be said about all parts of Torah. For the the fourth aspect, the *sod* of Torah, was revealed mainly in recent generations, and will be fully realized in the Coming Times³⁹ with the revelation of Moshiach's insights to Torah, a product of the Jewish people's *avodah* and toil throughout the exile.

ועד"ז בנוגע לכל חלקי התורה, שהגילוי מבחי' הד', סוד שבתורה, נתגלה בעיקר בדורות האחרונים, ותכלית השלימות שבזה תהי' רק לעת"ל בגילוי תורתו של משיח, ע"י עבודת וגיעת בני"י במשך זמן הגלות –

³⁷ {Part of the *Kohen Gadol's* service on *Yom Kippur* in the Holy of Holies was to sprinkle the blood of the offerings several times toward the Ark}.

³⁸ *Zohar*, vol. 1, p. 130b.

³⁹ {*Le'asid lavo*, referring to the times of Moshiach.}

Nevertheless, we know that there will never be a second *Matan Torah*, since the Torah in entirety was already “given” at *Matan Torah*.⁴⁰ Only its emergence and revelation will come later through *avodah* and toil.

Although generally, all of Torah was included in the **Ten Commandments** heard at *Matan Torah*, nonetheless, the esoteric part of Torah, in particular, the soul of Torah, was drawn down by Hashem descending on Mt. Sinai.⁴¹ That is, Torah was revealed, as it was prior to Creation, not only in speech via the Ten Commandments, but in action, when Hashem, so to speak, “**descended** on Mt. Sinai.” Even understood simply — the explanation of this descent and revelation is known as the *Workings of the Chariot*⁴² — this is part of the *sod* {esoteric} part of Torah.

Using Rambam’s terminology above: Both elements were present at *Matan Torah* — Torah’s “wisdom,” with all of its components including *sod* of Torah, a revelation of Hashem’s unity;⁴³ and this wisdom connects to “action” (not only do most of the Ten Commandments enjoin concrete action, but additionally) — “Hashem descended on Mt. Sinai.”

מ"מ, הרי ידוע שלא יהי' מ"ת בשנית, מפני שהכל כבר "ניתן" במ"ת, אלא שהמשכה והגילוי מזה באים לאחר זמן ע"י עבודה ויגיעה.

ואע"פ שבכללות ניתנו כל חלקי התורה במ"ת בעשורת הדברות, מ"מ, בפרטיות, בחי' סוד שבתורה, נשמתא דאורייתא, נמשכה ונתגלתה ע"י "ויירד ה' על הר סיני". היינו, שהמשכת והתגלות בחי' התורה כפי שהיא למעלה מגדרי הבריאה קשורה לא רק עם הדיבור דעשה"ד בלבד, אלא עם מעשה הקב"ה כביכול, "ויירד ה' על הר סיני". ובפרט שגם כפשוטו — פירוש הירידה והגילוי הרי הוא מעשה מרובה — סוד שבתורה.

ובסגנון הרמב"ם הנ"ל: במ"ת היו שני הענינים — "חכמה" דתורה על כל חלקיה, עד לבחי' סוד שבתורה, גילוי בחי' אחדות הבורא; וזה קשור ב"מעשה" (נוסף לזה שרוב עשה"ד הם ציוויים על מעשה בפועל) — "ויירד ה' על הר סיני".

⁴⁰ *Sefer HaMaamarim 5709*, discourse entitled, “*Yayomer Moshe*,” ch. 6.

⁴¹ *Shemos 19:20*.

⁴² {*Ma'aseh Merkavah* in the Hebrew original.}

⁴³ See *Tanya*, ch. 36.

But this had to be prefaced by Hashem telling Moshe, “Ascend to Hashem,”⁴⁴ implying that as created beings, the Jewish people had to distance themselves from their earthly limitation. As the Sages state {regarding *Matan Torah*},⁴⁵ “Let those of the lower realms ascend to the upper realms.”

וְהַקְדָּמָה הַהִכְרַחֲתִית לָזֶה הָיְתָה “וְאָל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵלַי” – שֶׁהִנְבְּרָאִים יֵצְאוּ מִגְדָּרָם, גְּדָר הַתַּחְתּוֹנִים, וּבְלִשׁוֹן חֲזוֹל: “תַּחְתּוֹנִים יַעֲלוּ לְעִלְיוֹנִים.”

10.

YISRO'S ARRIVAL ENABLES MATAN TORAH

With all the above in mind, the questions raised above (in section 1) are clarified:

יוֹד. ע"פ כָּל הַנ"ל יֵשׁ לְיִשְׂבַּח הַשְּׂאֵלוֹת הַנ"ל (ס"א):

As known, the *Zohar* maintains that the Torah could only have been given after Yisro had arrived {at the Jewish encampment in the desert} and had converted.⁴⁶ So Yisro's arrival was a necessary preparation for *Matan Torah*.

יָדוּעַ – וְהִיא דַעַת הַזוֹהַר – שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה דוֹקָא לְאַחַר שֶׁבָּא יִתְרוֹ וְנִתְּגַיֵּיר. וּבִיאַת יִתְרוֹ הָיְתָה הַכְּנָה לַמ"ת.

That is why the Torah refers to him **here** as “Yisro” (and why the entire *parshah* is also named after him and not “*Shabbos Matan Torah*,” even as an additional name, similar to *Shabbos*

וְלָכֵן נִקְרָא בְּכַתוּב כָּאֵן בְּשֵׁם “יִתְרוֹ” (וְכֵן כָּל הַפָּרָשָׁה נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ, וְלֹא “שַׁבַּת מ"ת”, וְלֹא כְּשֵׁם נוֹסֵף – כְּדוֹגְמַת שַׁבַּת שִׁירָה וְכִי"ב), לְפִי שֶׁהֵשֵׁם יִתְרוֹ “נוֹשָׂא” אֶת הַתּוֹכֵן וְהַתְּכִלִּית דַּמ"ת:

⁴⁴ *Shemos* 24:1.

⁴⁵ *Midrash Tanchuma* “*Va'era*,” ch. 15. {Describing the events at Mt. Sinai, when Hashem descended on the mountain, enabling the Jews to spiritually elevate themselves.}

⁴⁶ *Zohar*, “*Yisro*,” 67b, 68a; see *Sefer HaMaamarim* 5709, discourse entitled, “*Yayomer Moshe*,” ch. 6; *Likkutei Sichos*, vol. 11, p. 75 ff.

Shirah,⁴⁷ and the like), because the entire content and purpose of *Matan Torah* can be “found” in this name, *Yisro*:

“Yisro” is comprised of two names: **Yeser** {connoting “addition”}, hinting that a *parshah* was added to the Torah⁴⁸ on his account, and **Yisro**, which was made by adding the letter “vav” to his name when he began observing *mitzvos*.

As discussed above, the name *Yisro* represents perfection in both “wisdom” and “action” as initiated at *Matan Torah*. As a preparation for *Matan Torah*, Yisro first achieved these two types of perfection himself.

11.

BEYOND PERFECTION

On this basis, we can understand the Torah’s subsequent wording, “(Yisro) the *priest of Midian* (heard).” One interpretation of this epithet is a “priest for idolatry.”⁴⁹ This seemingly contradicts the {Torah’s} praise of Yisro!

The explanation is:

⁴⁷ {The *Shabbos* of *parshas Beshalach* is often called this name, a reference to the “song” (*shirah*) the Jews offered after the Splitting of the Sea, chronicled in that *parshah*.}

⁴⁸ *Mechilta*; *Tanchuma*, “Yisro,” par. 4; Rashi’s commentary at the beg. of our *parshah*. {Yisro

השם “יתרו” כולל את שני השמות – יתרו ע”ש שיתר פְּרָשָׁה אחת בתורה, וההוספה ד’וא”ו” בשמו – יתרו, כְּשֶׁהִגִּיעַ לְיַדֵי קִיּוֹם הַמִּצְוֹת.

וְכַמְבוֹאֵר לְעֵיל, אֱלוֹהִים שְׁנֵי עֲנִינֵי הַשְּׁלִימוֹת ד’ חֻקָּמָה” ו”מַעֲשֵׂה”, שְׁנֵתְחַדְּשׁוּ בַמ”ת, וְהַהֲכָנָה וְהַקְדָּמָה לְזֶה הַיְתָרָה בְּכֹךְ שֶׁלִפְנֵי כֵן פָּעַל יְתָרוֹ אֶת ב’ הַשְּׁלִימוֹת הַלְלוּ בְעֶצְמוֹ.

יא. ועפ”ז מובן מה שהכתוב ממשיך מיד “(וישמע יתרו) כהן מדן” – שפירושו הוא גם “כהן לע”ז”. ולכאורה הרי זה בסתירה לשבחו של יתרו?

אלא הביאור בזה:

recommends that Moshe create a hierarchical judicial system; this passage (*parshah*) is recorded in the Torah.}

⁴⁹ *Mechilta* on our verse; *Shemos Rabbah*, ch. 1, par. 32.

The appellation “**priest** of Midian” has two connotations: a) a {government} minister, or b) a priest who serves idolatry.

התואר “כֹּהֵן מִדְיָן” כולל שני פירושים: א) כֹּהֵן מְלֻשׁוֹן שָׂר, ב) כֹּהֵן – כּוֹמֵר לַעֲזָז.

These two definitions of “priest” align with Yisro’s two general occupations (prior to converting):

ושני פירושים אלו הם בכללות שני הענינים שהיו בִּיתְרוֹ (קודם שנתגייר):

a) “Priest,” meaning, “{government} minister” — Yisro was esteemed and respected by the gentile nations. His primary function as a minister was to manage the nation’s daily affairs and implement the king’s orders. In this role, Yisro achieved virtue in **action** (in Midian).

א) “כֹּהֵן” מְלֻשׁוֹן שָׂר – שְׁהִי נְכָבֵד וְחָשׁוּב אֶצֶל אוה”ע, וְהָרִי עֵיקַר עֲנִיָּן הַשָּׂר הוּא בְּהִנְהֻגַת הַמְּדִינָה וּבְמִלּוּי פְקוּדֵת הַמְּלָךְ, מַעֲלֹת הַמַּעֲשֵׂה (דְּמִדָּן).

b) “Priest,” meaning, “a priest of idolatry” — This indicates Yisro’s greatness and esteem in his knowledge and comprehension, as our Sages say (as quoted by Rashi), Yisro was **familiar** with every form of idolatry in the world.

ב) “כֹּהֵן” מְלֻשׁוֹן כּוֹמֵר לַעֲזָז, הַמּוֹרָה עַל גְּדֻלוֹת וְחִשְׁבוֹת בְּיַדֵּי עַה וְהַשָּׂגָה, וְכַמְאָמַר (שְׁהִבִּיאֵו רַשִׁי) שְׁהִי מַפִּיר בְּכָל עֲזָז שְׁבַעֲוֹלָם.

Being “**familiar**” with idolatry, especially in the context of our discussion, denotes (as explained in *Zohar*) attaining a superior level of understanding of (Midianite) wisdom. This wisdom was based on their erroneous understanding. As Rambam⁵⁰ elaborates: “In the days of

דְּעֲנִין “מַפִּיר” בַּעֲזָז וּבְכָלֵל בְּנִדּוּד – הוּא (כְּמִבּוֹאֵר בַּזֶּהר) מַעֲלֹת הַחֻקִּים (דְּמִדָּן). הַדָּבָר בָּא מִחֻמַּת טְעוּתָם בְּהִבְנֵה וְהַשָּׂגָה, ע”ד מָה שְׁמַאֲרִיף הַרְמַב”ם בְּזֶה שְׁבִימִי אֲנוֹשׁ וְכוּ’ אָמְרוּ הוֹאִיל וְהַקְב”ה בְּרָא הַכּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת וְגַלְגָּלִים וְנָתַן בָּהֶם כַּח לְהִנְהִיג אֶת הָעוֹלָם, צָרִיף לְפָאֵר

⁵⁰ *Mishneh Torah*, beg. of “*Hilchos Avodah Zarah*.”

Enosh...,” explaining that people believed that since Hashem created the stars, constellations, and spheres, and He gave them the ability to conduct the world, these entities must therefore be glorified, praised, and honored.

וְלִשְׁבַח לְכוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת וְלַחֲלוּק לָהֶם כְּבוֹד.

Yisro’s familiarity “with **every** form of idolatry in the world” implies that he had knowledge of, and familiarity with, all the intermediaries in all of the {supernal} worlds. His error as priest of Midian was in failing to recognize that these intermediaries have no independent existence whatsoever, and that one must not consider them to be independent existences.

וְזֶהוּ הַפִּירוּשׁ בַּמָּה שֶׁיִּתְרוֹ “הִי מְכִיר בְּכָל עַז שֶׁבָּעוֹלָם” – שֶׁהִיְתָה לוֹ יָדִיעָה וְהִפְרָה בְּכָל הַמְּמוּצָעִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת. אֲלָא שֶׁטָּעוּתוֹ בְּעוֹדוֹ כִּהֵן מִדִּין הִיְתָה שֶׁלֹּא יָדַע וְלֹא הִכִּיר בְּכָף שֶׁאֵינָם מְצִיאוֹת לְעֶצְמָם כָּלֵל, וְאָסוּר לְהַחֲשִׁיבָם כְּמְצִיאוֹת לְעֶצְמָם.

The Torah emphasizes that “Yisro... the priest of Midian heard” to indicate that within the realm of impurity, Yisro had achieved perfection in both “wisdom and action.” Nevertheless, he **heard**⁵¹ and **came** and converted, thereby, transforming both of these perfected abilities into the realm of holiness. {His names allude to this transformation:} “Yeser” {“addition”} – a *parshah* was added to **Torah** on his account, exemplifying his perfection in wisdom to the extent that he recognized that “Hashem is greater than all deities.” Yisro’s perfection

וְזֶהוּ שֶׁמִּדְּגִישׁ הַכָּתוּב “וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כִּהֵן מִדִּין”, הֵינּוּ, שֶׁבִּשְׁנֵי הָעֲנִינִים דְּ”חֻכְמָה וּמַעֲשֶׂה” הִי יִתְרוֹ – בְּלַעֲוִמַת-זֶה – בְּתַכְלִית הַשְּׁלִימוֹת, וּמִ”מ שֶׁמַּע (הַבִּין וְהִכִּיר) וּבָא וּנְתַגִּיר, וְהִפְךָ אֶת שְׁתֵּי הַשְּׁלִימוּיֹת שָׁלוֹ לְקְדוּשָׁה: “יִתְרוֹ” – שֶׁיִּתְרוֹ פָּרָשָׁה אַחַת בְּתוֹרָה, שְׁלִימוֹת בְּעִנְיַן הַחֻכְמָה, עַד לִידִיעָה שֶׁ”גְּדוּל הוֹי” מְכַל הָאֱלֹקִים” – הַשְּׁלִימוֹת בְּאַחֲדוּת הַבוֹרָא, שֶׁ”כָּל הָאֱלֹקִים”, כָּל הַמְּמוּצָעִים, אֵין לָהֶם שׁוֹם שְׁלִיטָה וְכַח, וְהֵם רַק “כְּגֵרָזֵן בְּיַד הַחוֹצֵב בּוֹ”; “יִתְרוֹ” – קִיּוֹם הַמְּצוּוֹת: תַּכְלִית הַשְּׁלִימוֹת בְּמַעֲשֶׂה.

⁵¹ {“Derhert” in the original Yiddish, implying a sense of hearing strong enough to be internalized, and causing a person to act.}

regarding {his understanding of} Hashem’s unity means that he recognized that “all deities” and intermediaries have no {autonomous} authority or power; they are merely “axes with which to chop.”⁵² And the name “Yisro” alludes to the fulfilment of *mitzvos*, the ultimate perfection in **action**.

12.

PERFECT WISDOM AND ACTION

Since the purpose of *Matan Torah* was (as discussed at length elsewhere) rescinding the decree,⁵³ it allowed “those of the lower realms to ascend to the upper realms.” People were then enabled to advance beyond their limitations as created beings and elevate themselves higher into the spiritual realms. Clearly, then, this also applied to Yisro’s personal spiritual service (since his arrival {at the Jewish encampment} served as a preparation for *Matan Torah*): He had to go beyond his own limitations.

Rashi highlights this change in Yisro by the nuanced wording of his question, “What news did he {Yisro} hear that caused him **to come** (rather than saying, *come to convert*)?” : The **Torah** explains what motivated Yisro to eventually convert — he heard, “all that Hashem had done for Moshe and for Israel His people....” But Rashi asks,

יב. כִּיּוֹן שְׁעֵנֵן מִתְּ הוּא (כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר בַּמֶּקֶ"א בְּאֲרוּכָה) בִּיטוּל הַגְּזִירָה עַד שֶׁתִּתְּחַוְּנִים יַעֲלוּ לְעֵלְיוֹנִים — שֶׁהַנְּבִרָאִים יֵצְאוּ מִגְּדָרָם כְּנִבְרָאִים וְיִתְרוּמְמוּ לְמַעַלָּה מִזֶּה, לְעֵלְיוֹנִים — הָרִי מִזֶּה מוֹבָן, שְׁנֵם אֶצֶל יִתְרוֹ (שֶׁבִּיאָתוֹ הִיְתָה הַכְּנָה לַמֶּ"ת) הִיְתָה עֲבוּדָה זוֹ עִם עֲצָמוֹ: יֵצֵאָה מִמְּדִידוּתוֹ וְהַגְּבִלוּתוֹ.

וְזֶהוּ הַדְּיוּק בְּלִשׁוֹן רַשִׁ"י "מָה שְׂמוּעָה שָׁמַע וּבָא" (וְלֹא בָּא וְנִתְגַּיֵּר): הַפְּתוּב מְדַבֵּר עַל מָה שֶׁהִבִּיא אֶת יִתְרוֹ לְכַף שְׂאֵתָרִי כֵן נִתְגַּיֵּיר, וְעַל זֶה מְבָאָר "אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹקִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ גֵּר"; אֲבָל שְׂאֵלַת רַשִׁ"י הִיא "מָה שְׂמוּעָה שָׁמַע וּבָא": אֵת הַשְּׂמוּעוֹת הַנִּלְשָׁמַע יִתְרוֹ בְּמִדְּיָן, וְיָכוֹל הִי

⁵² {Just like a craftsman should be credited for his work, not the tools he uses for the job.}

⁵³ {Keeping the spiritual and the physical realms separate.}

“What news did he hear that caused him to **come**?” Yisro had heard what Hashem had done while still in Midian, so he could have remained in Midian and converted **there**. What caused him to **come** — to leave his limitations to the extent that he journeyed to a desert waste, a desolate place?⁵⁴

To address this question, Rashi clarifies: {Yisro heard of} “The Splitting of the Sea and the war with Amalek.” The Splitting of the Sea was brought about by Hashem’s command,⁵⁵ “Let them travel” — “action.” The war with Amalek was caused by a deficiency in {the Jewish people’s} “wisdom,” when they had asked, “Is Hashem among us or not?”⁵⁶ Even the Jewish victory in their war against Amalek was a result of Jews “raising their eyes **on High**”⁵⁷ — wisdom. With these two events, Yisro “heard”⁵⁸ that he needed to prepare himself, through *avodah*, to go beyond his innate limitations.

Splitting of the Sea: As known, the purpose of the Splitting of the Sea was to transform the sea to dry land. This is emblematic of nullifying the limitations and barriers between concealment (sea) and revelation (dry land), as elucidated elsewhere.⁵⁹ This transformation served as

להישאר במדין ושמ להתגיר – וא"כ מה הביאו לכה שפא, שיצא מההגבלות שלו עד כדי לבוא למדבר שמים, מקום תהו?

על זה מבאר רש"י: "קריעת ים סוף ומלחמת עמלק": קריעת ים סוף – שבאה ע"י "ויסעו" – "מעשה"; מלחמת עמלק – שבאה עקב חסרון "בחכמה", שאלתם היש הוי' בקרבנו אם אין, ואף הנצחון בה הי' ע"י "נושאים עיניהם למעלה" – חכמה. ובב' ענינים אלו ראה יתרו שדרושה ההכנה, העבודה לצאת מההגבלות.

קריעת ים סוף: ידוע שענינו של קריעת ים סוף, הפך ים ליבשה, הוא ביטול ההגבלות והמחיצות בין ההעלם (ים) לגילוי (יבשה), כמבואר בארוכה במק"א – וזו היתה מהות ההכנה למ"ת שענינו "תחתונים יעלו לעליונים כו".

⁵⁴ See *Mechilta* and Rashi’s commentary on *Shemos* 18:5.

⁵⁵ *Shemos* 14:15 {Telling Moshe that the Jews should enter the sea}.

⁵⁶ *Shemos* 17:7.

⁵⁷ See *Rosh Hashanah* 29a (in the *Mishnah*).

⁵⁸ {“*Derhert*” in the original Yiddish, implying a sense of hearing strong enough to be internalized, and causing a person to act.}

⁵⁹ See *Torah Or* and *Likkutei Torah* (index entry for “*Kerias Yam Suf*”); *Sha’ar HaEmunah*, ch.

a preparation for *Matan Torah*, the substance of which was, “Let those of the lower realms ascend to the upper realms....”

The war with Amalek: The *kelipah*⁶⁰ of Amalek represents coolness {*kerirus*}, “they happened upon you {*korcha*}⁶¹ on the way.”⁶² *Coolness* primarily opposes *avodah* that is not limited by reason and understanding. A subtle level of the *kelipah* of Amalek agrees that Hashem must be served; however, it cannot consent for a person to leave his limitations, to go beyond reason and understanding. This is what the war with Amalek entailed {on a spiritual level} — breaking this *kelipah* that cools off a person’s ardor for serving Hashem unrestrained by {the inherent limits of} reason and understanding.

What Yisro “heard” about these two events — the Splitting of the Sea and the war with Amalek — motivated him to **come**. “He came” connotes Yisro going beyond his limitations, forgoing his honored position as “priest of Midian,” and arriving in a desolate desert, etc., in order to convert. His arrival helped to lay the groundwork for *Matan Torah*, when the decree was

מִלְחָמַת עֲמָלֵק: קְלִיפַת עֲמָלֵק הִיא עֲנִיַן הַקְרִירוֹת, אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ; עֲנִיַן הַקְרִירוֹת מְנַגֵּד בְּעֵיקָר לְעִבּוּדָה דְלִמְעָלָה מִטַּעַם וְדַעַת – כִּי, בְּדַקּוֹת, מִסְכִּימָה קְלִיפַת עֲמָלֵק שְׂצָרִיף לְעִבּוּד אֶת הַשִּׁי"ת, אָבֵל הִיא אֵינָה יְכוּלָה לְהֵנִיחַ לְאָדָם לְצֵאת מִן הַמְדִידוֹת וְהַהֲגָבָלוֹת, לְמַעַלָּה מִטַּעַם וְדַעַת. וְזֶהוּ עֲנִיַן מִלְחָמַת עֲמָלֵק – שְׂבִירַת קְלִיפַת הַקְרִירוֹת לְעִבּוּדָה שְׂלִמְעָלָה מִטַּעַם וְדַעַת.

וְהַ"שְׂמוּעָה" שֶׁל שְׁנֵי עֲנִינִים אֵלוֹ – קְרִיעַת יַם סוּף וּמִלְחָמַת עֲמָלֵק – עוֹרְרָה אֶת יְתָרוֹ שְׂיָבוֹא – "וּבֹא" – שְׂיָצֵא מִהַגְבֻלוֹתָיו, עֲזֹב אֶת מְקוֹם כְּבוֹדוֹ כְּ"פִהֵן מְדִיָּן", וּבֹא לְמִדְבָּר שָׁמַם כּוֹ' לְהַתְגַּיֵּר; וְזוֹ הִיְתָה הַהֲכָנָה לַמִּצְוָה, שְׂפָה בִיטָל הַגְזִירָה כּוֹ' – וְתַחֲתוֹנִים יַעֲלוּ לְעִלְיוֹנִים.

54; *Sefer HaMa'amarim* 5631, “*Hemshech VeHecherim*,” p. 5.

⁶⁰ {*Kelipah* translates literally as “a shell” or “a peel.” The term refers to anything that conceals, and thus opposes G-dliness, just as a shell or a peel conceals the fruit within.}

⁶¹{The Hebrew is “*karcha*” literally meaning “happened upon you,” but it is etymologically similar to “cooled you down.” Chassidus talks about Amalek attempting to cool down the Jewish people’s enthusiasm, replacing it with indifference and apathy.}

⁶² *Devarim* 25:18.

nullified, etc., so that those in the lower realms could ascend to the upper realms.

-Based on talks delivered on *Yud Shevat* and *Shabbos parshas Yisro*, 5724 (1964)